

«Χαίρετε πάντοτε!»

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=152814>]

Έγραφε στους Κορινθίους ο Απόστολος Παύλος ότι: «Πεπλήρωμαι τη παρακλήσει, υπερπερισσεύομαι τη χαρά»! (Β' Κορ. ζ',4). Δηλαδή είμαι γεμάτος από την παρηγοριάν, που μου έχετε χαρίσει. Υπερεκχειλίζει η χαρά μου, ώστε να υπερκαλύπτει κάθε θλίψη. Πώς όμως «η περίσσεια της χαράς» συνυπάρχει «εν πολλή δοκιμή θλίψεως» (Β' Κορ. η' 2); Πώς οι πρώτοι χριστιανοί δέχονταν τον λόγο του Θεού όχι μόνον «εν θλίψει πολλή» αλλά και «μετά χαράς Πνεύματος Αγίου» (Α' Θεσ. α' 6); Πώς οι Άγιοι μάρτυρες, μετά χαράς πορεύονταν στα σκληρά μαρτύριά τους;

Πώς ο αδελφόθεος Ιάκωβος διδάσκει: «Πάσαν χαράν ηγήσασθε αδελφοί μου όταν πειρασμοίς περιπέσητε ποικίλοις»; (Ιακ. α' 2). Πώς συμβιβάζονται αυτές οι

αντιθέσεις και συνυπάρχουν οι λύπες, οι θλίψεις και οι πειρασμοί με την χαρά;

Όλα είναι δυνατά όταν υπάρχει ο Χριστός στην ζωή μας. Είπε ο Αρχάγγελος στους ποιμένες την νύκτα της γεννήσεως του Χριστού «ιδού ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην», αλλά προσέθεσε και την αιτία της χαράς: «ότι ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ».

Και ο θεός Παύλος που μας προτρέπει «Χαίρετε πάντοτε» συνοδεύεται με τον προσδιορισμό: «εν Κυρίω»! Όπου υπάρχει Χριστός, απαλύνεται το φορτίο του πόνου.

Η παράδοση της Εκκλησίας μας, η ιστορία των Μαρτύρων, των Ομολογητών και Οσίων, των Αγίων μαρτυρεί ότι αυτό είναι κατορθωτό «εν Κυρίω», καμιά συμφορά να μην είναι ικανή να στερήσει την χαρά και ευφροσύνη από την ψυχή του πιστού ανθρώπου. Ζουν οι εν Χριστώ αγωνιζόμενοι, το αίσθημα της χαρμολύπης, που δίνει το ψυχικό σθένος να χαίρονται για ό,τι η αγάπη του Θεού επιτρέπει στην ζωή τους.

Ωστόσο, οι άγιοι Πατέρες μάς ομιλούν για δύο ειδών λύπες: την κατά Θεόν λύπη και την του κόσμου λύπη. Πάλι ο Απόστολος Παύλος μας διερμηνεύει: «Η κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν αμεταμέλητον εργάζεται η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται» (Β' Κορ. ζ' 10). Η κατά Θεόν λύπη οδηγεί στην μετάνοια και σωτηρία γι' αυτό «χαρά γίνεται εν ουρανοίς», από τους αγγέλους του Θεού, και αυτή την χαρά την γεύεται και ο μετανοών.

Η χαρά είναι στοιχείο και της αυτογνωσίας. Όταν έχεις συναίσθηση του ποιος είσαι, όταν προσφέρεις αγάπη στον πλησίον σου, όταν «χαίρεις μετά χαιρόντων και κλαίεις μετά κλαιόντων», όταν ελέγχεις τις εγωκεντρικές σου τάσεις και διατηρείς την κοινωνία και αγάπη με τους άλλους, τότε νοιώθεις ελεύθερος και χαρούμενος γιατί διακρίνεις τα γεγονότα μέσα από την διάθεση της προσφοράς και της θυσίας, της υπερβάσεως του εγώ.

Οι περισσότερες δυσκολίες που διώχνουν την χαρά και την γαλήνη από μέσα μας οφείλονται στην φιλαυτία μας και στην απομόνωση, που τελικά μας γεμίζει θλίψη. Τότε μας φταίνε όλοι και όλα γιατί δεν προσφεύγουμε στον Θεό, στην βοήθειά Του, αλλά μένουμε μόνοι με τα προβλήματά μας και οδηγούμεθα σε αδιέξοδα που φυγαδεύουν κάθε ευχάριστο και χαρούμενο αίσθημα.

Όταν τις δυσκολίες μας τις παραδώσουμε στο Θεό, τότε το σκηνικό αλλάζει, τότε «υπερπερισεύομαι τη χαρά επί πάση τη θλίψει ημών» (Β' Κορ. ζ' 24), και εάν η πίστις μας είναι σταθερή και βεβαία στον Σωτήρα Χριστό, τότε «την χαράν ημών

ουδείς αίρει αφ' ημών» (Ιω. ις' 22), και πιστεύοντες βιώνουμε εν παντί και πάντοτε το «αγαλλιάσθε χαρά ανεκλαλήτω και δεδοξασμένη» (Α' Πέτρ. α 8).

Αδελφοί μου,

Η λέξις «χαρά» και μόνο στο άκουσμά της, μας προξενεί εσωτερική ανάπαυση και ευφροσύνη. Η ανθρώπινη ψυχή την ποθεί και την επιζητεί συνεχώς! Είναι ένα αίσθημα ευχάριστο της καρδιάς που εκφράζεται και προς τα έξω: «καρδιάς ευφραινομένης θάλλει πρόσωπον» (Παροιμ. ιε' 13)! Η χαρά αυτή που πηγάζει από την κοινωνία με τον Θεό, μεταδίδει ευτυχία, παρηγοριά, ειρήνη και χαρά μέσα μας και στο περιβάλλον μας.

Η χαρά είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος όπως ο θείος Παύλος περιγράφει στην προς Γαλάτας επιστολή: «Ο δε καρπός του Πνεύματος εστίν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια» (Γαλ. ε' 22), που παρέχεται στους «καθαρούς τη καρδιά». Και ο προσωπικός αγώνας του κάθε πιστού είναι το «Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι» (Α' Πέτρου α' 16), όπως είναι γραμμένο στις Άγιες Γραφές! Και ο αγώνας της πίστεως όταν γίνεται «εν Χριστώ Ιησού», έχει ως συνέπεια το «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φιλ. δ' 13). Έτσι την χαρά που μας δίδει η μετά του Χριστού κοινωνία, αδυνατούν να την καλύψουν τα λυπηρά της ζωής, γιατί το σκοτάδι δεν αντέχει στο Φως!

Η αγία μας Εκκλησία εύχεται, στις ιερές Ακολουθίες της, να πληρώσει «χαράς και ευφροσύνης» τις καρδιές όλων μας, για να έχουμε θείο φωτισμό και πλουτισμό για κάθε έργο αγαθό, «εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών», προς αγιασμό και σωτηρία.

Πηγή: Αθωνικόν Ημερολόγιον 2016, Έκδοσις Ιεράς Μονής Ξενοφώντος, Άγιον Όρος